

104352

Gode venn! (Lindvig).

Mange takk for ditt brev. Det var hyggelig å høre fra deg igjen etter så mange års taushet. For de fleste av oss så var vel kampen for det daglige bread så vanskelig den første tid etter soningen, at det ble liten anledning til å dyrke gammelt vennskap. Nu ser det ut til at det er i ferd med å skje en forandring. Det er mange tegn som indikerer at det å knytte forbindelsen med fortiden er et behov hos mange. Som då slutter av mitt brev, så er det riktig at jeg har sendt det til alle de jeg har adressene til. Jeg går ut fra at det er den samme list som du sikkert også har. En skulle jo tro at det var altfor tidlig å regne med noen reaksjon nu, men til min forbauselse så har jeg allerede fått en del svar. Og det som er det beste ved det hele, det er at de på ett nær, har vært av en meget positiv holdning. Noe som har bestyrket meg i troen på at det skal komme noe ut av dette. Som eksempel kan jeg nevne at Ole Brunos ringte fredag. Jeg sendte ham et brev hvor jeg ba om en del adresser, samtidig som jeg forklarte hva det gjalt. Han var svært glad for initiativet. Han har lovet å hjelpe til, og jeg forste ham slik at han hadde vært i kontakt med deg. Lørdag morgen ringte Andreas Nilsson. Her var det samme reaksjon. Han kommer hit om ikke så lenge. Han var på besøk hos meg i september, og det var meningen at han da samtidig skulle hilst på Lars Ove Larson, som bor like i nærheten her. Han var dessverre ikke hjemme, men vi regner med at vi skal få forberedt det hele bedre neste gang, slik at alt kan klaffe. Lars Ove er stadig på besøk hos meg, og han har vært svært hjelpsom med mangfoldiggjøring med, porto o.l. Han er ansatt i Porsgrunn kommune som ingeniør i bygningsvesenet. Samtidig har han en del undervisning på den tekniske skole her.

Så får jeg vel orientere deg litt om meg selv. Etter å ha sonet 3 av de 3 år jeg ble tildelt, (Rissadvokaten mente det passet med 20), så ble jeg løslatt grunnet de skadene jeg hadde pådratt meg. Siden har jeg drevet et karosseriverksted sammen med en kamorat, men måtte så gi meg da jeg fikk hjerteinfarkt. Senere har det utviklet seg til angina pectoris, så jeg er såkalt folkepensjonist nu. Dette gjør at jeg har en del tid å oire på dette. Jeg giftet meg jo før vi dro ut i -48 og den første sønnen kom i -45 og neste i -49. Den eldste er elektroing. og er ansatt på "Standard" i Oslo. Nr. 2 er ansatt på Norsk Hydros forskningscenter på Herøya ved Porsgrunn. I årene -63 til -64 bygget vi en enebolig hvor vi bor nu. Jeg hadde jo ikke regnet med at jeg måtte gi meg med arbeidet så tidlig, men vi greier oss da så tålig bra.

Så tilbake til den aktuelle sak. Helt fra jeg ble syk, har jeg tenkt at det måtte være noe jeg kunne gjøre med den tiden fra kollegens dager. En del notater og lignende har jeg fått skrevet fra den første tiden jeg var ute. Altså fra 1941 og -42. Da så dette med denne boken til Tieke kom på, så var det igrunnen midt i blinken for meg. Jeg fant at den beste fremgangsmåte ville være å forsøke å nå frem til de gamle frontkameratene, for å se om det kunne komme noe stoff ut av det. Som jeg så fortalte før i dette brev, så ser det ut til at det skal gå. Når det gjelder selve oversettelsen, så er jeg nok så godt i veg med den også. Jeg bestilte boken allerede tidlig i sommer, men måtte vente på et nytt opplag. Jeg synes den gir et svært godt bilde av det som skjedde, men i likhet med deg er jeg nok også av den mening at en eventuell norsk utgave, trenger en mer inngående skildring av hva de norske frivillige ydet. Nu er det ikke så lett å få folk til å skrive, derfor tok jeg med dette med lydbåndopptak. Tror nok at det på den måte er mulig å få mer ut av det. Det kan vel synes som om jeg har handlet nok så selvrådig i denne saken, men som du vet så må noen begynne om det skal bli noe av det. Nu regner i seg selv jeg meg for å være noen ekspert på dette området, men kan vi bare få bokens oversettelse klar, samt få med mest mulig fra norsk hold, så måtte det vel kunne være noen som kan se det hele gjennom. Nu uttalte Brunns da han ringte at det ikke var noe problem med å få noen til å ta seg av spørsmålet om forlagrettingheter o.l. Jeg antar at han i den forbindelse vel tenkte på Hans S. Jacobsen. Nu har jeg adressen til Wilhelm Tieke, og jeg har tenkt å fortelle ham hva som tenkes gjort. En skulle tro at det ville være i hans og likeledes i forlagets interesse å få spredt boken over et så stort område som mulig.

Ja, dette var det jeg hadde å berette på det nevnte tidspunkt. Jeg håper at du får tid til å skrive om ikke så lenge.

De beste hilsner til deg og din familie.